

Heiligdom Onze-Lieve-Vrouw van Lourdes

JAARTHEMA 2025

Inhoudstafel

0	Voorwoord.....	1
0.1	De woorden spreken tot ons	2
0.2	Een betekenisvolle nuance, tussen « verwachting » en « hoop ».....	2
0.3	De pedagogie van het jaarthema, als een drieluik	2
0.4	Bijbels vertrekpunt : Lc 24, 13-35	3
I.	Een droefheid die voert tot terugkeer en opgave.....	4
II.	Een ontmoeting die de deur opent naar de hoop.....	5
III.	De pelgrimsgebaren die hoop schenken	6
IV.	Missionaire pelgrims van hoop.....	7
	AANHANGSEL.....	8
01.	Hymne van het Jubileumjaar.....	8
02.	Gebed van het Jubileumjaar.....	8

0. Voorwoord

Elk jaar reikt het Heiligdom Onze-Lieve-Vrouw van Lourdes een thema aan dat dient als een pastoraal kader en uitgangspunt voor het opmaken van het bedevaartprogramma voor de bedevaartorganisatoren en –animatoren.

Het gaat er daarbij om ideeën aan te reiken met het oog op de animatie van de bedevaarten en van het leven in het Heiligdom gedurende het hele jaar.

Het jaar 2025 is een bijzonder jaar. Het is een jubileumjaar, een «jaar van genade» (Jes 61, 2) waarin de schuld en straffen, te wijten aan de zonden, zullen goedgeemaakt worden. Anders geformuleerd is het Jubileumjaar een groot volksgebeuren waarin iedere pelgrim zich kan onderdompelen in de grenzeloze barmhartigheid van God.

Zoals u weet is het thema van het Jubileumjaar 2025: PELGRIMS VAN HOOP. In de bulle van de aankondiging « *Spes non confundit* », « *De hoop stelt nooit teleur* » (Rom 5, 5) preciseert de heilige Vader onmiddellijk dat « de hoop (...) de centrale boodschap zal zijn » van dit jubileumjaar, want de wereld beleeft vandaag « een 'onvoorspelbaarheid' van de toekomst [die] soms tegenstrijdige gevoelens naar boven doet komen: van vertrouwen tot vrees, van kalmte tot moedeloosheid, van zekerheid tot twijfel. Wij komen vaak moedeloze mensen tegen die sceptisch en pessimistisch naar de toekomst kijken, alsof niets hun het geluk zou kunnen bieden » (SnC n. 1). Om deze symfonie te kunnen beleven, samen met de universele Kerk, verlaat het Heiligdom even de traditie van jaarthema's die heel vaak gebaseerd zijn op de woorden van de Onbevleete Maagd of van Bernadette en voegt het zich naar de toon van de universele Kerk maar bewaart natuurlijk zijn eigen 'aanslag' van Lourdes die altijd en bijzondere Mariale tonaliteit in zich draagt. Het thema dat ons dit jaar dus zal begeleiden is : « MET MARIA PELGRIMS VAN HOOP ».

0.1. De woorden spreken tot ons

Met : Het voorzetsel MET zet de toon van de bedevaart: het gaat erover om « in het gezelschap van iemand te zijn », maar ook om « zich wel te bevinden bij iemand ». Met Maria (die het initiatief heeft genomen om ons uit te nodigen en hier met ons te zijn in Lourdes) en Bernadette, met de andere bedevaarders (in al hun grote verscheidenheid) richten wij ons naar de verbondenheid met God!

Pelgrims : Het woord staat hier in het meervoud. Dit laat ons verstaan dat we spreken over alle pelgrims. Te beginnen met Maria en Bernadette.

Hoop : Zonder deze theologale deugd te willen « definiëren » zullen we haar centrale plaats in dit Jubileumjaar en in dit jaarthema onderstrepen, goed wetend dat « de hoop (...) voortkomt uit de liefde en zich baseert op de liefde die ontspringt uit het Hart van Jezus dat op het kruis is doorboord » (SnC n. 3) ; zij « misleidt niet en stelt inderdaad niet teleur omdat zij gebaseerd is op de zekerheid dat niets of niemand ons ooit van de liefde van God zal kunnen scheiden » (Ibidem, cf. Rom 8, 35.37-39) ; « zij is ook gebaseerd op het geloof en wordt gevoed door de liefde » (Ibidem).

0.2. Een betekenisvolle nuance, tussen « verwachting » en « hoop »

De verwachting is het uitzien naar een betere toekomst terwijl de hoop het ontvangen is van wat komen gaat, een komst, een «*adventus*». De hoop is dus niet de verwachting van een volgende dag die zich aankondigt maar het ontvangen van een heden dat «*op een andere manier*» beleefd wordt, gericht op het eeuwig leven.

Het lijkt ons dat deze opmerking kan verbonden worden met de woorden van de mooie Dame: «*ik beloof u niet het geluk van deze wereld maar van de andere*». Bernadette is dus een figuur van hoop die al het eeuwig geluk beleeft in een leven dat nochtans getekend is door vele moeilijkheden...

We kunnen ons thema dus verbreden met de volgende vraag : **WAAROM EN HOE OP BEDEVAART KOMEN EN OP WEG GAAN NAAR LOURDES IN DIT JUBILEUMJAAR, MET MARIA EN BERNADETTE, WIJ DIE PELGRIMS VAN HOOP ZIJN?**

0.3. De pedagogie van het jaarthema, als een drieluik

Het gaat erom onze bedevaarten uit te nodigen om een (pelgrims)weg af te leggen...

- die zich inspireert aan de ervaring van de leerlingen van Emmaüs...
- die zich herkent in de ervaring van Bernadette, haar ontmoeting met de mooie Dame en haar leven...
 - en die een plek van inspiratie wordt voor iedere bedevaart en iedere bedevaarder.

Deze pedagogie is gesteund op ons geloof in de openbaring want God openbaart zich in de geschiedenis van mensen: die van de leerlingen van Emmaüs, die van Bernadette en die van elke bedevaarder in Lourdes.

Een pedagogie die ons de "GEDACHTENIS" doet beleven

- van de pelgrimstocht van de leerlingen van Emmaüs en die van Bernadette, in het verleden...
- van onze eigen pelgrimstocht, vandaag...
- van het werkelijkheid worden van de komende vervulling van de belofte, nu en in het uur van onze dood, op het einde van onze pelgrimstocht op aarde !

0.4. Bijbels vertrekpunt : Lc 24, 13-35

« Juist die dag waren er twee van hen op weg naar een dorp, dat Emmaüs heette en zestig stadiën van Jeruzalem lag. Zij spraken met elkaar over alles wat was voorgevallen. Terwijl zij zo aan het praten waren en van gedachten wisselden, kwam Jezus zelf op hen toe en liep met hen mee. Maar hun ogen werden verhinderd Hem te herkennen. Hij vroeg hun: *'Wat is dat voor een gesprek dat gij onderweg met elkaar voert?'* Met een bedrukt gezicht bleven ze staan. Een van hen, die Kleopas heette, nam het woord en sprak tot Hem: *'Zijt Gij dan de enige vreemdeling in Jeruzalem, dat Gij niet weet wat daar dezer dagen gebeurd is?'* Hij vroeg hun: *'Wat dan?'* Ze antwoordden hem: *'Dat met Jezus de Nazarener, een man die profeet was, machtig in daad en woord in het oog van God en heel het volk; hoe onze hogepriesters en overheidspersonen Hem hebben overgeleverd om ter dood te worden veroordeeld en Hem aan het kruis hebben geslagen. En wij leefden in de hoop dat Hij degene zou zijn die Israël ging verlossen! Maar met dit al is het reeds de derde dag sinds die dingen gebeurd zijn. Zelfs hebben een paar vrouwen uit ons midden ons in de war gebracht; ze waren in de vroege naar het graf geweest, maar hadden zijn lichaam niet gevonden en kwamen zeggen, dat zij ook nog een verschijning van engelen hadden gehad, die verklaarden dat Hij weer leefde. Daarop zijn enkelen van de onzen naar het graf gegaan en bevonden het zoals de vrouwen gezegd hadden, maar Hem zagen ze niet.'* Nu sprak Hij tot hen: *'O onverstandigen, die zo traag van hart zijt in het geloof aan alles wat de profeten gezegd hebben! Moest de Messias dat alles niet lijden om in zijn glorie binnen te gaan?'* Beginnend met Mozes verklaarde Hij hun uit al de profeten wat in al de Schriften op Hem betrekking had. Zo kwamen ze bij het dorp waar ze heen gingen, maar Hij deed alsof Hij verder moest gaan. Zij drongen bij Hem aan: *'Blijf bij ons, want het wordt al avond en de dag loopt ten einde.'* Toen ging Hij binnen om bij hen te blijven. Terwijl Hij met hen aanlag nam Hij het brood, sprak de zegen uit, brak het en reikte het hun toe. Nu gingen hun ogen open en zij herkenden Hem, maar Hij verdween uit hun gezicht. Toen zeiden ze tot elkaar: *'Brandde ons hart niet in ons, terwijl Hij onderweg met ons sprak en ons de Schriften ontsloot?'* Ze stonden onmiddellijk op en keerden naar Jeruzalem terug. Daar vonden ze de elf met de mensen van hun groep bijeen. Deze verklaarden: *'De Heer is werkelijk verrezen, Hij is aan Simon verschenen.'* En zij van hun kant vertelden wat er onderweg gebeurd was en hoe Hij door hen herkend werd aan het breken van het brood. »

Van Emmaüs naar onszelf, passerend langs Massabielle : de vier momenten van een pelgrimstocht in het Jubileumjaar:

I. Een droefheid die voert tot terugkeer en opgave

➡ De leerlingen/bedevaarders spreken met elkaar over wat er gebeurd is ; ze onderhouden zich met elkaar, ze stellen vragen, ze zijn bedroefd, bekommerd, gedesoriënteerd en ontrederd. Zij geven commentaar op de droevige gebeurtenissen die ze pas hebben beleefd en zijn onderweg naar een plaats: Emmaüs. Maar intussen spreken ze met elkaar... De droefheid van hun gemoed verhindert hen die « *vreemdeling* » te herkennen die naar hen toe is gekomen en met hen mee opstapt...

« *En wij, wij leefden in de hoop dat Hij degene zou zijn die Israël ging verlossen!* » Hun hoop is omgeslagen in ontgoocheling. Ze zijn teleurgesteld door het verloop van de gebeurtenissen... « *Met dit al is het reeds de derde dag sinds die dingen gebeurd zijn* ».

Zelfs het goede nieuws dat de vrouwen hen gebracht hadden, hebben ze zich aangenomen omwille van de zwaarte van hun hart: « *Zelfs hebben een paar vrouwen uit ons midden ons in de war gebracht; ze waren in de vroegte naar het graf geweest, maar hadden zijn lichaam niet gevonden en kwamen zeggen, dat zij ook nog een verschijning van engelen hadden gehad, die verklaarden dat Hij weer leefde. Daarop zijn enkelen van de onzen naar het graf gegaan en bevonden het zoals de vrouwen gezegd hadden, maar Hem zagen ze niet* ». De leerlingen zien dat de dingen niet verlopen zijn zoals ze graag hadden gezien, en daarom geloven ze niet.

➡ Ook Bernadette gaat, naar de grot van Massabielle, om er hout te gaan sprokkelen. Ze is ziek en ze verlaat het cachot waar niet alleen de winterse koude, maar ook de ellende heerst, het vooruitzicht van alweer een droevige volgende dag. Ze begeeft zich naar de grot op zoek naar wat hout om (in de letterlijke zin van het woord) de soep wat op te warmen.

➡ Onze bedevaarders vertrekken vast en zeker ook van bij zich thuis met de last van allerlei situaties die hen beproeven : in die mate dat zelfs de kleine lichtsprankels van hoop die anderen hen aanreiken, niet meer aannemen, zoals dat ook het geval was bij de leerlingen. Een 'eerste verkondiging' was misschien mislukt... Dat is dus ook het vertrekkader van de bedevaarders die u begeleidt.

In de bulle ter afkondiging van het Jubileumjaar herkent ook paus Franciscus dat de wereld schommelt tussen angst, ontmoeting en twijfel. Hij erkent dat « *wij vaak mensen ontmoeten die moedeloos zijn, die sceptisch en pessimistisch naar de toekomst kijken, alsof niets hun geluk zou kunnen bieden* » (SnC, 1). Al in een andere meditatie stelde hij deze vragen : « *Is de hoop dood? Blijft de wereld voorgoed zonder licht, en het leven zonder doel?* »

Pastoraal voorstel

In dit Jubileumjaar herinnert de paus ons aan de bekommernissen van de huidige wereld:

- de tragedie van de oorlog (SnC, 8),
- het verlangen om het leven en de levensvreugde door te geven (SnC, 9),
- de gedetineerden en al wie beroofd is van zijn vrijheid of minstens van zijn naasten (SnC, 10),
- de zieken (SnC, 11),
- de jongeren (SnC, 12),
- de migranten (SnC, 13),
- de ouderen (SnC, 14),
- de armen (SnC, 15).

Laten we bedevaarders in de mogelijkheid stellen (zoals Jezus met de leerlingen van Emmaüs) om uit te spreken wat hun bekommernissen zijn ten overstaan van de gebeurtenissen van hun leven en in de wereld en om ze in gebed te aan te dragen. Laten we ons, met hen en zoals paus Franciscus, op pelgrimstocht begeven en Maria aanroepen die de Moeder is van de hoop : « *u blijft te midden van de leerlingen als hun moeder, als moeder van hoop. Heilige Maria, moeder van God, leer ons – samen met u – geloven, hopen en liefhebben* ».

II. Een ontmoeting die de deur opent naar de hoop

« O onverstandigen, die zo traag van hart zijt in het geloof aan alles wat de profeten gezegd hebben! Moest de Messias dat alles niet lijden om in zijn glorie binnen te gaan? ».

➡ Tijdens de pelgrimstocht van de leerlingen van Emmaüs komt Jezus zelf bij hen, stapte MET HEN MEE, stelt hen vragen en onderricht hen. Hij legt hen de Schriften uit en actualiseert ze opdat ze hen zouden verstaan. Meer dan ooit is Hij de Emmanuel : God met ons.

➡ In Lourdes komt de Onbevleete Bernadette tegemoet en leert haar het kruisteken te maken en op een waardige manier het rozenkransgebed te bidden, en doet op die manier alle angst en vrees verdwijnen.

➡ De pelgrim Bernadette brengt ons samen in Lourdes (in het Frans : nous rassemble) omdat ze op ons lijkt (in het Frans : nous ressemble). Door haar bemiddeling wordt ons de nabijheid van de hemel aangereikt in de persoon van Maria en die van haar Goddelijke Zoon. Zij komen ons nabij, stellen ons vragen, onderrichten ons en stellen ons gerust.

De pelgrim is zoon of dochter van een wereld die niet gelooft omdat ze niet ziet... Hij is ziek aan allerlei ziekten ; hij lijdt aan allerlei vormen van lijden... Welnu, het geloof is juist «een vaste grond van wat wij hopen; het overtuigt ons van de werkelijkheid van onzichtbare dingen» (Hebr 11,1).

De pelgrimstocht wordt dan ook een weg van geloof. Zoals ons leven als christenen in het algemeen gaat het om « een weg die ook behoefte heeft aan sterke momenten om de hoop te voeden en te versterken, de hoop die een onvervangbare gezelschap is en een glimp van het doel doet opvangen: de ontmoeting met de Heer Jezus » (SnC, 5), deze ontmoeting die ook Bernadette op haar eigen manier beleeft aan de grot van Massabielle en die iedere pelgrim « opnieuw zal kunnen beleven » tijdens het jubileumjaar.

Mensen in allerlei levenssituaties zullen hier in Lourdes de nabijheid van God en van de Onbevleete Maagd voelen.

Naar Lourdes komen : dat betekent de angst achterlaten en de waardigheid terugvinden. Dan zullen alle bedevaarders, zoals de leerlingen van Emmaüs, kunnen zeggen: « Brandde ons hart niet in ons terwijl Hij onderweg met ons sprak... ». En ook zij zullen zoals Bernadette zeggen:

- « Zij sprak tot mij zoals men spreekt van persoon tot persoon »
- « De grot : dat was mijn hemel »
- « Wat was ik blij in mijn hart, goede Moeder, toen ik het geluk had U te mogen aanschouwen! Wat hou ik ervan om terug te denken aan die momenten van geluk, toen ik voor U mocht staan, onder uw ogen vol goedheid en barmhartigheid. »

Pastoraal voorstel :

In dit jubileumjaar dienen het Heiligdom en de verschillende bedevaarten een bijzondere aandacht te schenken aan alle moeilijke situaties die werden opgeroepen in de eerste etappe.

Om dienstbaar te zijn aan « de ontmoeting die de deur kan openen naar de hoop », dienen de verantwoordelijken iedere pelgrim nabij te zijn en te begeleiden, met een bijzondere aandacht voor het « laatste schaap » van de groep.

Om de hoop aan te reiken, zal men erover waken om zorg te besteden aan:

- de schoonheid, dat wil zeggen een harmonieuze organisatie van de bedevaart.
- de veelkleurigheid, dat wil zeggen de verscheidenheid en het bijzonder karakter van de bedevaart
- de glimlach, dat wil zeggen de zieken
- het enthousiasme, dat wil zeggen de jongeren
- de wijsheid, dat wil zeggen de oudere mensen
- de vreugde, dat wil zeggen het dienstwerk
- de spiritualiteit, dat wil zeggen de mogelijkheid om tot gebed te komen.

III. De pelgrimsgebaren die hoop schenken

Opdat de "chronologische" tijd van een bedevaart de waarde verwerft van een "providentiële" tijd, een tijd van Voorzienigheid, of kairos, worden ons eenvoudige en welbepaalde gebaren geschonken.

➡ « *Terwijl Hij met hen aanlag nam Hij het brood, sprak de zegen uit, brak het en reikte het hun toe. Nu gingen hun ogen open en zij herkenden Hem, maar Hij verdween uit hun gezicht* ». De tafel van de Eucharistie is de onverwachte bestemming van de leerlingen van Emmaüs. Zij aanschouwen er het krachtige teken van de opperste zelfgave van Christus en van ons heil. Voortaan zullen ze de Heer kunnen herkennen in het breken van het brood.

➡ Ook Bernadette zal die intieme verbondenheid met Christus beleven tijdens de periode van de verschijningen. Zij zal deze ontmoeting beleven doorheen het sacrament van de verzoening en het sacrament van de eucharistie. Door de woorden van Maria aan te nemen en van daaruit te leven opent zich haar hart van hier benden voor « *de hoop op de andere wereld* ».

De woorden van de mooie Dame zijn in feite de weerklank van het Evangelie. Vanuit die woorden zal Bernadette gebaren van boetvaardigheid verrichten door te eten van het kruid dat daar groeit, door zich voort te bewegen op haar knieën en door haar gezicht te besmeuren met modder... Deze gebaren verricht ze niet zonder enige opoffering van haar kant. Zij zal trouwens zeggen: « *U moest eens weten hoeveel moeite mij dat gekost heeft* ». Het meest markante blijft evenwel haar sacramenteel leven. Zij neemt haar toevlucht tot de biecht onmiddellijk na de eerste verschijning, tot de eucharistie tussen de 17de en 18de verschijning, zonder haar engagement in de parochiekerk te vergeten door er « *kind van Maria* » te worden op 8 september 1858, en tenslotte haar engagement in het Godgewijde leven bij de Zusters van Liefde en Christelijke Opvoeding van Nevers.

➡ De bedevaart is eerst en vooral een moment van persoonlijk gebed en van gebed in gemeenschap waarbij iedere groep en elke bedevaarder de Heer vragen om « *bij ons te blijven* ». Een gebed dat toelaat om onderscheiding te verrichten tussen :

- het goede en het kwade
- de waarheid en de leugen
- de naastenliefde en het egoïsme
- het waarachtige en het valse
- het vertrouwen en de angst
- de sereniteit en de ontmoediging
- de zekerheid en de twijfel.

Kortom, het gaat erom de goede keuzes te maken in zoveel tegenstrijdige gevoelens waardoor we ons gedreven voelen. Een onderscheiding die dient te gebeuren in het licht van het Woord van God dat in staat is om « *ons hart te doen branden in ons* ».

De bedevaarten dienen ook plaatsen van sacramenteel leven te zijn. Het Heiligdom biedt vooral drie sacramenten aan: de eucharistie, het sacrament van de verzoening en het sacrament voor de zieken die aan allen de liefde, de barmhartigheid en het heil openbaren die van God komen. Het zijn sacramenten die ons, in dit jubileumjaar nog meer dan anders, de gave van de bekering en de genade van de kwijtschelding verlenen (cf. SnC n. 23).

Naast de sacramenten biedt het Heiligdom van Lourdes ook de mogelijkheid om gebaren van volksvroomheid te verrichten (in het bijzonder het rozenkransgebed) die toelaten om « *het drieluik van de « theologale deugden » te beleven die de essentie van het christelijk leven tot uitdrukking brengen (cf. 1 Kor 13,13 ; 1 Tess 1,3)* » (SnC n. 18). Alle bedevaarten worden dan ook uitgenodigd om bewust de pelgrimsgebaren te beleven die de werkelijkheid omvormen doordat ze onszelf omvormen dankzij de hoop die er ons toe brengt om de donkere werkelijkheden van ons leven met een andere blik te bekijken:

- De rots schenkt mij zekerheid en voert alle angst van mij weg
- De kaars brengt mij verlichting en voert de nacht van mij weg
- De bron biedt mij lavenis en voert alle dorst van mij weg
- De processies doen mij op weg gaan met anderen, Jezus en zijn Moeder achterna, en voert

alle eenzaamheid van mij weg

- Het gebaar van het water en van de baden reinigt mij en voert alles wat mij onrein maakt van mij weg

- De eucharistie voedt mij en voert alle geestelijke honger van mij weg

- De biecht herstelt mij en voert mij weg van de geestelijk dood

- De kruisweg biedt mij vertroosting en voert elke gevoel van verlatenheid van mij weg.

Buiten deze gebaren reikt het Heiligdom u voor dit heilig jaar ook een jubileumparcours van de hoop aan dat ons van troosteloosheid naar vertroosting zal voeren.

Pastoraal voorstel :

Het gaat er niet om nieuwe gebaren uit te vinden maar de sacramenten en de tekenen van Lourdes op een nieuwe manier beleven, namelijk vanuit het grote teken van de hoop :

De eucharistie als een voorafname van het bruiloftsmaal in de eeuwigheid.

De verzoening als een waarborg voor het toetreden tot het Koninkrijk, dankzij de vergeving.

De rots, teken van de uiteindelijke kracht van God, eens en voorgoed, in onze voorlopige kwetsbaarheid.

De kaars, teken van het eeuwig licht in de nacht van al onze moeilijkheden en al onze beproevingen...Le Rocher, signe de la force définitive de Dieu dans notre faiblesse provisoire.

Le cierge, signe de la lumière éternelle dans la nuit de nos difficultés et de nos épreuves...

IV. Missionaire pelgrims van hoop

« maar Hij verdween uit hun gezicht (...). Ze stonden onmiddellijk op en keerden naar Jeruzalem terug. Daar vonden ze de elf met de mensen van hun groep bijeen. Deze verklaarden: 'De Heer is werkelijk verrezen, Hij is aan Simon verschenen.' En zij van hun kant vertelden wat er onderweg gebeurd was en hoe Hij door hen herkend werd aan het breken van het brood. »

➡ De pelgrimstocht van Emmaüs is afgelopen en ze moeten « onmiddellijk » naar huis terugkeren, zonder enige tijd te verliezen, net zoals de Maagd Maria zich « met spoed » op weg begaf. Ze stonden op en keerden naar Jeruzalem terug, de plaats van waaruit ze vertrokken waren, de plaats waar ze leefden, waar de andere apostelen en de hele geloofsgemeenschap die niet mee op reis was naar Emmaüs op hen wachtte, om te vertellen, te verkondigen en te getuigen van hetgeen ze tijdens hun pelgrimstocht hadden beleefd. De aan/afwezigheid van de Verrezenen zet hen op weg om missionarissen te worden.

➡ Wanneer de mooie Dame weer vertrokken is, heeft Bernadette geen schrik meer voor het koude water (dat zelfs lauw aanvoelde) en zij helpt haar zus Toinette en hun vriendin Jeanne Abadie om het hout te dragen ; met spoed rent zij vanuit de grot naar de priester om de naam van de mooie Dame bekend te maken en te zeggen wat zij van de priesters verwacht (dat men hier in processie naar toe zou komen en een kapel zou bouwen); zij weet dat zij belast is om te gaan zeggen en getuigen... Na de verschijningen verlaat zij Lourdes voorgoed en wordt zeen Godgewijde missionaris die hoop uitdraagt...

➡ Er is een « na » de bedevaart... we moeten Lourdes verlaten, terugkeren naar huis, naar onze familie, onze parochie, onze wereld... om te gaan getuigen, missionarissen van hoop te worden... De apostel Petrus schrijft ons: « *Doet daarom uw uiterste best om uw geloof te voeden met deugd, de deugd met kennis, de kennis met zelfbeheersing, de zelfbeheersing met standvastigheid, de standvastigheid met godsvrucht, de godsvrucht met broederlijke genegenheid met liefde voor allen* » (2 Petr 1,5-7). Zie daar hoe de hoop elke Lourdesbedevaarder in de heilig jaar moet uitdragen...

Met paus Franciscus moeten wij allemaal ankers van hoop worden : « *Het beeld van het anker is illustratief om de stabiliteit en de zekerheid te begrijpen die wij te midden van de roerige wateren van het leven bezitten, als wij ons toevertrouwen aan de Heer Jezus. De stormen zullen nooit de overhand kunnen krijgen, omdat wij verankerd zijn in de hoop van de genade, die in staat is ons in Christus te doen leven en zonde, angst en dood te overwinnen. Deze hoop, die veel groter is dan alle bevredigingen van iedere dag en de verbeteringen van levensomstandigheden, doet ons uitschijnen boven de beproevingen en spoort ons aan door te gaan zonder de grootheid van het doel uit het oog te verliezen waartoe wij geroepen zijn: de hemel. (...) Moge het gelovige getuigenis in de*

wereld het zuurdeeg zijn van een echte hoop, de verkondiging van nieuwe hemelen en een nieuwe aarde (vgl. 2 Petr. 3, 13), waar wij leven in gerechtigheid en eensgezindheid onder de volken, wachtend op de vervulling van de belofte van de Heer. » (SnC n. 25).

Pastoraal voorstel

Zoals het water dat geput werd aan de bron van Massabielle meegedragen wordt naar onze families, zo is de bedevaarder drager van hoop en leven. De bedevaarten zouden symbolen kunnen zoeken (voorwerp, afbeelding, gebed, enz.) die de bedevaarders kunnen meedragen in hun zending om getuigen en missionarissen van hoop te zijn, naar het é-nige gebod: de liefde tot God en tot de naaste (cf. Mc 12,30-31). Zoals Bernadette het zegde : Het volstaat te beminnen.

Besluit

Samengevat : een bedevaart in Lourdes beleven tijdens het jubileumjaar, in symfonie met de hele Kerk, betekent: zich op weg begeven. Ondanks alle droefheid in ons leven gaan we samen met de andere en vooral ook samen met Maria en Bernadette op weg, doorheen de sacramentele tekenen en de tekenen van vroomheid.

Deze tocht zal ons ertoe brengen om de hoop te kunnen ontvangen maar om zélf ook getuigen en missionarissen van de hoop te worden. Op die manier zullen we – in dit jubileumjaar 2025 – ‘pelgrims van hoop’ worden, samen met Maria, hier in Lourdes.

AANHANGSEL

01. Hymne van het Jubileumjaar

Bisschoppenconferenties van Nederland en België.

Pelgrims van hoop. Nederlandstalige versie van de hymne van het Jubileumjaar 2025

*Vlam van liefde, hoop die ons doet leven,
hoor ons lied, een lofzang uit ons hart.
Gij, de bron van vred' en eeuwig leven,
laat ons veilig voortgaan aan uw hand.*

*1. Alle landen, volkeren en talen
die in nacht en duisternis verdwalen,
zien een licht: uw Woord komt hen bezoeken.
Wie gebroken is, mag uw Zoon ontmoeten.*

*2. Goede God, geduldig, vol erbarmen,
toon uw trouw aan kleinen en aan armen.
Bron van hoop, Gij scheidt een nieuwe aarde.
Zend uw Adem, God, laat ons niet verharden.*

*3. Onze ogen zien de nieuwe morgen.
Gij komt nader, houdt U niet verborgen,
zendt ons uit: 'Verkondigt allerwegen:
Ik ben God-met-u. Ga, ontvang mijn zegen!'*

02. Gebed van het Jubileumjaar

Vader in de hemel,

*moge het geloof dat U ons gegeven hebt in uw Zoon, Jezus Christus, onze broeder,
en moge de vlam van liefde die in ons hart is ontstoken door de heilige Geest,
in ons de zalige hoop doen herleven op de komst van uw Koninkrijk.*

Moge uw genade ons onvermoeibaar maken

in het zaaien van evangelische zaden

die de mensheid en de kosmos van binnenuit omvormen.

Moge uw genade ons standvastig maken

in de zekere verwachting van een nieuwe hemel en een nieuwe aarde,

wanneer de machten van het kwaad zijn overwonnen,

en uw glorie voor eeuwig zal worden geopenbaard.

Moge de genade van het Jubileumjaar in ons, Pelgrims van Hoop,

een verlangen doen herleven naar de schatten van de hemel.

Moge diezelfde genade

de vreugde en vrede van onze Verlosser over de hele aarde verspreiden.

Aan U, onze God, te allen tijde gezegend, zij glorie en lof in eeuwigheid.

Amen.

P. Emmanuel MVOMO, CFIC, Chapelain

Pr. Hervé REME, Chapelain